

Homilie otce Maria–Adama v Opatství Sept–Fons (Francie) při jeho primiční mši svaté na 2. neděli adventní 9. prosince 2018

V úryvku z listu Filipanům, který jsme slyšeli ve druhém čtení, nám svatý Pavel říká: „*Takto se modlím: ať vaše láska víc a více roste /.../ a umožní vám rozpoznávat to nejlepší /.../ k Boží slávě a chvále*“ (F 1, 8 – 11).

Stalo se to před více než deseti lety v Brně. Seděl jsem na schodech našeho farního kostela svatého Augustina s jedním kamarádem, který je ateista, a během rozhovoru jsem mu řekl, že se jednou možná stanu knězem.

Vstal a prohlásil: „Jestli se někdo jako ty jednou stane knězem, tak ze mě bude biskup!!!“

Po tom, co se stalo včera /kněžské svěcení o. Maria–Adama/, může můj kamarád začít s katechismem!

Po tom, co se stalo včera, kdy se zdánlivě nemožné proměnilo ve skutečnost, vyvstává naléhavá otázka: kdo se vlastně může stát knězem?

Kdo se může stát mnichem nebo obecněji řečeno: kdo vůbec může chtít stát se Božím přítelem?

Tolik se toho dnes napovídá o kněžích! A povolání je méně a méně. Přes to všechno budí počet kněží stále ještě úctu.

Navzdory tomu, že někteří na své povolání zdánlivě odpovídají špatně; navzdory tomu, že Bůh a ti, kteří jsou jeho vyslanci, musí povolání hledat, kde se dá, „*po náměstích a ulicích města, aby přivedli chudé, zmrzačené, slepé a chromé*“ (Luk 14 – 21); navzdory tomu, že někdo se musí z rodného Brna vzdálit 1500 kilometrů, aby své povolání uskutečnil.

Není to podivuhodné, že už dva tisíce let Bůh nachází ty, kteří mu odpoví, a že ještě dnes můžeme říci: kolik je ve světě kněží!

Ale jak to Bůh dělá, aby své služebníky našel, jak dosáhne toho, že mu nikdy nescházejí?

Odpověď se svým způsobem pokusil najít básník:

*„Jak je možné, že tato věčná studna
věčně tryská, že tento věčný pramen
je věčně pramenem?*

Něco tajemného se tu skrývá.

Nějaké tajemství,

*že silné a vytrvalé podzimní deště od věčnosti tento pramen nezakalí,
že od věčnosti nevysychá v horoucím horku červencovém.*

/.../ Není těžké odhalit toto tajemství!

*Kdyby /Věčná Moudrost/ jen z čisté vody chtěla tvořit čisté prameny,
prameny vody čisté,*

nikdy by jí v celém stvoření nenalezla dost.

Neboť jí tam není mnoho.

*Oba však své prameny vody čisté vytváří z vod špinavých,
a právě proto jí vody nikdy neschází.*

Jak je možné, že se jí to daří, jak to vlastně dělá, to je tajemství, jež si nechává pro sebe.“

(PÉGUY, Charles, Le porche du mystère de la deuxième vertu. In: Oeuvres poétiques complètes, Paris: Galimard, 1975, p. 641–642.)

Dovolte, abych v tento den poděkoval svým rodičům za vše, co mi dali, za víru, kterou mi uměli předat, protože víra je nejvyšší dobro, které mohou předat právě jen rodiče.

Chci také vyjádřit vděčnost těm dvěma zde přítomným, kteří – každý na svém místě a podle svých vlastních a nezastupitelných darů – uměli vybírat, čistit, zjemňovat, odstraňovat, drhnout, leštit...

Dnes je to přesně 487 let, co v Guadalupu svatý Juan Diego slyšel slova Panny Marie, která můžeme přijmout do svého srdce a jimiž ukončíme tuto homilii:

„Můj milý, poslouchej, co ti řeknu a dovol, ať má slova naplní tvé srdce:

nepřipust', aby tě cokoli připravilo o odvahu, aby tě cokoli naplnilo smutkem.

Ať nic nepromění tvé srdce a tvé jednání.

Neobávej se ani nemoci či protivenství, neklidu nebo bolesti.

Cožpak nejsem tvojí Matkou?

Cožpak tě nekryji svým stínem a svou ochranou?

Cožpak nejsem tvým pramenem života?“

Amen.